

РЕШЕНИЕ

№ 17153

гр. София, 05.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в публично заседание на 08.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **432** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод на жалба с вх. № 32929 от 29.12.2025 г. и вх. № 1161 от 15.01.2026 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ), подадена от Б. В. Е., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], чрез процесуалния му представител адв. Ц. Б., САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 5, офис 32 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. з) г) от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) № 25-4332-005905 от 11.12.2025 г., издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел „Пътна полиция“ (ОПП), с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса отговорността, но не повече от 6 месеца“.

В жалбата се твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, издадена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Инвокират се доводи, че след извършване на проверката собственикът на автомобила, Б. П., го е регистрирал в системата на ОПП-СДВР и в момента МПС-то е в движение със сменени номера. Твърди се, че след регистрацията на автомобила налагането на подобна ПАМ се явява необосновано и незаконосъобразно действие, тъй като водачът, Б. Е., не е собственик и към момента на извършената проверка не е могъл да знае, че автомобилът е бил служебно deregистриран. Подчертава се, че след като нарушението е отстранено от собственика, то наложената ПАМ на водача за срок от 6 месеца е несъразмерна и необоснована. В хода на съдебното производство, оспорващият, редовно призован, не се явява,

представява се от адв. Б., която поддържа жалбата и предлага да бъде уважена. Претендира съдебно-деловодните разноски по делото, съгласно устно представения списък.

Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призван, не се явява и не се представлява. По делото е представено писмено становище от юрк. К., в което оспорва жалбата и предлага да не се уважава. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното от оспорващия адвокатско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Заповедта, която е предмет на обжалване в настоящето производство, е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), серия ГА, № 4591805 от 06.12.2025 г., издаден от Г. К. М., на длъжност „младши автоконтрольор“ при СДВР, ОПП, с който е установено, че на 06.12.2025 г., около 10:19 ч., оспорващият е управлявал лек автомобил М. Е320 ЦДИ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Б. К. П., по в [населено място] по ул. Житница с посока на движение от бул. Овча купел към ул. К.. При извършена проверка на ул. Житница след кръстовището с бул. Овча купел и при извършена проверка в масивите на ОПП – СДВР и чрез РСОД е установено, че автомобилът не е регистриран по надлежния ред, тъй като служебно е дерегистриран по чл. 143, ал.15 от ЗДвП за не пререгистрирано в законоустановения срок МПС до 04.12.2025 г. . Констатираното нарушение е квалифицирано като такова по чл. 140, ал.1, пр. 1 ЗДвП. Б. Е. е подписал АУАН без възражение. С АУАН са иззети 2 бр. табели с номер С. и СРМПС.

Въз основа на данните в административната преписка, ответникът по делото е издал обжалваната Заповед за прилагане на ПАМ на 11.11.2025 г. и е наложил принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. з) г) ЗДвП, а именно „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с жалбата и административната преписка документи, както и допълнително ангажираните такива.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата в подадена в предвидения в чл. 149 от АПК 14-дневен преклузивен срок. Изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 от АПК) и на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че е издадена от компетентен орган.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 4 и т. 5, б. "а" се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност. Компетентността на инспектор И. В. Й. при ОПП - СДВР по издаване на процесната заповед произтича от Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 513з-9572/13.09.2024 г. и заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР., както и писмо № УРИ – 433200-21143 от 19.02.2026 г. на началника на 03 сектор „Административно обслужване, ОПП – СДВР.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 от АПК) и на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че обжалваният акт е издаден в предвидената в чл. 59, ал. 1 от АПК писмена форма, но не притежава задължителните реквизити, визирани в чл. 171, т. 1, б. „з) г)“ от ЗДвП, във връзка с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, което

води до съществено нарушение на производствените правила. В същата са посочени фактическите обстоятелства, възприети от органа, но липсва конкретизация на правните обстоятелства.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалвания административен акт обхваща преценката дали са установени от административния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се субсумират в посочената като правно основание за неговото издаване правна норма, респективно дали се следват разпоредените с акта правни последици.

Съгласно нормата, посочена като правно основание за издаване на процесния административен акт – чл. 171, т. 1, б. з) ГГ) ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

Приложената на жалбоподателя ПАМ от фактическа страна се основава на управление на МПС със служебно прекратена регистрация поради нерегистрирането на ППС от собственик. Съгласно чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, посочена в заповедта, служебно с отбелязване в Националния регистър на пътните превозни средства. Се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство или в случаите, когато собственикът е починал и в шестмесечен срок от настъпване на това обстоятелство не е заявена промяна в данните за собственика.

В конкретния случай няма данни до собственика на автомобила да е изпращано уведомление за служебно прекратената регистрация по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП на 04.12.2025 г.

Видно от материалите по делото безспорно е установено, че управляваният от оспорващият е следвало да бъде пререгистриран от новия собственик в срок до 02.12.2025 г., тъй като на 02.10.2025 г. е регистриран договор за покупко-продажба на МПС. Автомобилът служебно е бил дерегистриран на 04.12.2025 г., а проверката, при която е установено, че спорващият е извършил нарушение, е направена на 06.12.2025 г. (нереботен ден – неделя).

В оспорената заповед не е посочено за какво нарушение същата се издава. Този пропуск представлява съществено процесуално нарушение, тъй като самата разпоредба на чл. 171, т. 1, б. 3) ГГ) ЗДвП предвижда пет хипотези нарушения, а именно по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, , че оспорващият е нарушил разпоредбата на чл. 175, ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 ЗДвП, при които се налага ПАМ лишаване от право да управлява МПС за срок не повече от 6 месеца до решаване на въпроса отговорността му, когато е предвидено налагане наказание лишаване от право да се управлява МПС. Нито в АУАН, нито в разглежданата заповед е посочено, че е допуснато нарушение на някое от петте възможни нарушения, за които се прилага ПАМ по чл. 171, т. 1, б. 3) ГГ) ЗДвП, вместо това в акта е записано, че извършеното нарушение е такова по чл. 140, ал. 1, пр. 1 ЗДвП, а в ЗППАМ – липсва такова отбелязване. Липсата на такова посочване ограничава правото на оспорващия да осъществи своята защита, както и че същият в качеството му на несобственик на въпросното МПС няма от къде да знае, че същото не е пререгистрирано в предвидения законен двумесечен срок. Още повече, че самата дерегистрация е направено служебно. От страна на административния орган не се твърди, че собственикът е бил уведомен за служебната дерегистрация на лекия автомобил, за да се предположи обосновано, че водачът на такъв автомобил също е знаел, че не е регистриран по надлежния ред. Поради това държавната принуда по отношение и на жалбоподателя, се явява непропорционална, доколкото процесното МПС не е негова собственост.

С оглед гореизложеното няма надлежно приложени доказателства, че са налице основанията за извършено нарушение от категорията на посочените в разпоредбата чл. 171, т.1, б. з)гг) ЗДвП, а именно чл. 175, ал. 3 ЗДвП, което означава, че на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при издаването на административния акт, довели до засягане правото му на защита.

Приложената на Б. В. Е. с обжалваната заповед ПАМ на основание чл. 171, т. 1, б. 3)ГГ) ЗДвП) – „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“, е в нарушение процесуалните правила.

С оглед на гореизложеното, жалбата е основателна и оспорената заповед следва да бъде отменена. При този изход на спора, следва да се уважи искането на жалбоподателя за възстановяване на сторените от него съдебно-деловодни разноски в общ размер на 311,89 евро, от които 600,00 лв. (306,78 евро) адвокатско възнаграждение и 5,11 евро за внесена държавна такса.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 предл. 2 от АПК, Административен съд - София град, Трето отделение, 8-ми състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на Б. В. Е., Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. з) гг) от Закона за движение по пътищата № 25-4332-005905 от 11.12.2025 г., издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Б. В. Е., ЕГН [ЕГН] сторените по делото съдебно – деловодни разноски в размер на 311,89 евро (триста и единадесет евро и осемдесет и девет евроцента).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: